

have Beskikkelse som danske Landsretssagførere. Men da det er mig bekendt, at Forslaget i hvert Fald fra enkelte Sider ønskes henvist til et Udvalg, synes jeg ikke, det er rimeligt i Øjeblikket at diskutere disse Spørgsmaal nærmere her, Spørgsmaal, som for øvrigt var fremme til Diskussion i det sønderjydske Udvalg, da vi behandlede Loven af 28. Juni 1920. Paa nærværende Tidspunkt skal jeg derfor paa mit Partis Vegne indskrænke mig til at sige, at vi fra vor Side, samtidig med at vi udtaler en stille Undren over, at det allerede nu er nødvendigt at forandre Loven af 28. Juni f. A., alligevel er meget villige til at medvirke til en saa hurtig Gennemførelse af Lovforslaget som muligt, hvorved der vil tilvejebringes en Ordning, der i samme Grad kan siges at være i Befolkningens som i de ommeldte tyske Sagføreres Interesse.

Godskesen: Jeg slutter mig til den ærede foregaaende Talers milde Beklagelse over, at det allerede nu er nødvendigt at revidere Loven af 28. Juni 1920. Det er klart, at naar man vedtager en stor systematisk Lov som Retsreformen, vil der ved den praktiske Iværksættelse af Lovens Bestemmelser kunne opstaa mange nye Spørgsmaal, som fremkalder supplerende Love. Her er der imidlertid ikke Tale om noget saadant, det, der foreligger, er en ganske lille, let overskuelig Lov, og der er jo i Virkeligheden ikke kommet nye, reelle Momenter frem siden den 28. Juni 1920, men Forklaringen er sikkert den, som den ærede første Taler (Karberg) antydede, at det Lovforslag, som nu foreligger, grunder sig paa Ønsker fra de sønderjydske Sagføreres Side, som først er kommet frem, efter at Loven af 28. Juni 1920 allerede var vedtaget, og den Begrundelse bøjer jeg mig for, saaledes at jeg mener, at der ikke kan rettes nogen Anke mod den højtærede Justitsminister eller mod andre, fordi dette Lovforslag er fremkommet.

Hvad dernæst angaar Lovforslagets Realitet, mener mine Partifæller og jeg i det hele at kunne slutte os til Lovforslaget. Dette gælder ogsaa om Slutningsbestemmelserne, hvorefter de paagældende sønderjydske Sagførere kan faa Beskikkelse som Landsretssagførere uden at aflægge Prøve. Det er sikkert naturligt og rimeligt, at man paa dette som paa andre Omraader søger at sammensmelte de sønderjydske Landsdele med det øvrige Danmark saa hurtigt og fuldstændigt som mu-

ligt, og det er derfor ogsaa rimeligt, at man søger at indordne de sønderjydske Sagførere blandt Sagførerne i det øvrige Danmark, saaledes at de faar Procedureberettigelse i hele den danske Stat. Naar man saa spørger, hvor disse Sagførere da bør indordnes, erkender jeg Rigtigheden af, at de maa stilles i Klasse med Overretssagførere, i alt Fald de provinsielle Overretssagførere, som jo ved Retsreformen fik Adgang til at blive Landsretssagførere uden Prøve. Grunden dertil er den, som ogsaa er fremhævet i Bemærkningerne til Lovforslaget, og som den ærede sidste Taler berørte, at man i Tyskland ikke kender nogen juridisk Eksamen for ustuderede, saaledes som vi har det her. I Tyskland er alle Sagførere universitetsdannede Mænd med fuld juridisk Uddannelse, og det er da naturligt, at de Mænd, der har gennemgaaet denne fulde Uddannelse og ogsaa i Tyskland har været berettigede til at procedere for Landsretten, bliver stillet som Overretssagførere. Naar Begrundelsen gives saaledes, forekommer det mig klart, at man ikke i den Afgørelse, der her træffes, kan se nogen Grund til at genoptage det Spørgsmaal, der tidligere flere Gange har foreligget for det høje Ting, Spørgsmaalet, om vore Underretssagførere kunde faa Beskikkelse som Landsretssagførere. Der er i sin Tid truffet et Kompromis i den Sag, som jeg mener bør staa fast, og det forekommer mig, at saaledes som Sagen ligger her, er der ikke nogen Grund til i det foreliggende Lovforslag at rokke ved dette Kompromis. Imidlertid vil jeg meget gerne høre, om den højtærede Justitsminister er enig med mig i den Betragtning, at der ikke i det foreliggende Lovforslag kan søges nogen Grund til at genoptage Spørgsmaalet, om vore Underretssagførere kan blive Landsretssagførere.

Kun paa et eneste Punkt kunde jeg tænke mig, at man, da Revision i alle Tilfælde skal finde Sted, gjorde en lille Ændring i det foreliggende Lovforslag, og for den Sags Skyld ogsaa i Loven af 28. Juni 1920. Det siges nemlig i Lovforslaget, at den Attest om Kundskaber i dansk Sprog og dansk Ret, som den paagældende skal fremskaffe, skal gives enten af Præsidenten for Søndre Landsret efter Samraad med Rettens øvrige Medlemmer eller af en Dommer ved sønderjydske Underret. Det forekommer mig, at naar overhovedet Landsrettens øvrige Medlemmer skal være med, naar Præsidenten skal søge Samraad med dem, var det ogsaa naturligt, at de fik Del i